

derved. Det er ganske vist, som det ærede Medlem fra Møen forleden sagde, ikke Mængden, der gør det, men Kvaliteten, og vi ere naturligvis alle forvissede om, at bedre Kvalitet end den, der nu er til Stede, er utænkelig; men jeg frygter dog heller ikke for, at den vil blive væsentlig forringet ved at blive spædt op med 12—15 ny Medlemmer. Jeg tror tværtimod, at det er ikke helt forkert at bringe lidt friskt Blod ind; det er ofte udtalt, at ny Mænd vilde under den nuværende politiske Stilling ikke være af Bøjen. Partigrupperingen, selve Tallene vilde komme til at se noget anderledes ud. Jeg tror, kort sagt, at netop saaledes som den nuværende Situation er, er der mindre end nogen Sinde rimelig Grund til at være bange for at gaa til en noget større Forøgelse af Medlemsantallet end den, som Redgeringen har foreslaaet.

Til Slutning vil jeg kun sige, at jeg vilde i allerhøjeste Grad beklage, om et Forslag af denne Art til syvende og sidst skulde blive ført igennem ved Hjælp af et Underhaandskompromis mellem visse Grupper her i Salen. Jeg tror, at dette i politisk Henseende og for vor fremtidige Udvikling vilde være ganske overordentlig uheldigt. Thi hvis der er noget Spørgsmaal, som kunde trænge til at løses saaledes, at man fra de forskellige Sider følte, at der var gjort nogenlunde Ret og Skel, saa er det et Spørgsmaal af denne Art, og det vilde være meget ugunstig, om en stor Del af Rigsdagens Medlemmer og af Befolkningen skulde gaa ud af denne Samling med den Følelse, at et saataldigt Flertal i dette Ting havde benyttet Lejligheden til med Tilfidsættelse af andres berettigede Ønsker at gennemtvinge en Løsning, som var meget lidet retfærdig. Jeg gentager det, jeg vilde i høj Grad beklage, om noget saadant skulde ske, og jeg vil udtale det Haab, at man ved denne Sags endelige Løsning vil søge fra alle Sider at tage de retfærdige Hensyn, uden hvilke en Ordning dog i Mængden ikke vil blive til Held.

Falkenstjerne: Ja, efter det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Haage), har jeg egentlig ikke meget at tilføje. Det meste af, hvad jeg kunde ønske at sige ved denne Lejlighed, har det ærede Medlem allerede sagt. Smidlertid da den højtærede Minister har fremdraget en tidligere Udtalelse af mig, en Udtalelse fra Oktober 1891, vil det maaske næppe være fuldstændig rigtig, om jeg frafaldt Ordet, hvad jeg ellers efter det sidste Foredrag nærmest var tilbøjelig til. Jeg vil da sige: Mit Stand-

punkt i Efteraaret 1891 var væsentlig det samme som det, der nu er udtalt af den ærede Folketingsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, og det var et Standpunkt, der den Gang havde sine ganske naturlige Forudsætninger. Vi havde jo den Gang lige oplevet en Reformperiode, havde faaet en Række Reformers, der gennemgaende havde det Præg, at Landbefolkningen vilde paa vor Skattelovgivnings Omraade overvælde Bybefolkningen. . . . (En Stemme: Saa?) Ja, vi havde faaet en saadan Befæstning. Jeg siater derved naturligvis til den bestendte Lov, ved hvilken en stor Del af Sukkerstatten blev væltet over paa det bayerske Pl. Jeg var en Modstander af denne Lov den Gang, og jeg er den Dag i Dag en Modstander af hele den Tendens, som er kommen frem i de sidste Aar fra visse Sider, og som sikkert ogsaa har sine Talsmænd her. Det har den jo for øvrigt ikke blot her i Landet, men ogsaa i andre Lande. Det kan da gerne være, at vi i de følgende Aar ville faa adskilligt i den Retning ind over vort Land. Vi stode den Gang over for et nyt Folketingsvalg, og jeg havde den Overbevisning, at det vigtigste ved denne Sags Behandling den Gang var, at man kom bort fra den uretfærdige Fordeling af Valgkredsene, som gjorde, at Bybefolkningen stod, jeg vil ikke just sige værgeløs, men i hvert Tilfælde med langt svagere Repræsentation i dette Ting, end den efter sit Antal og efter Grundlovens Bestemmelse havde Krav paa. Jeg fandt derfor, at det var i højeste Grad ønskeligt, at man enedes om en retfærdigere Fordeling af Valgkredsene, og det finder jeg endnu den Dag i Dag. Jeg ansaa det imidlertid den Gang for umuligt, at man kunde enes paa Grundlag af de 137 Kredse, og det udtalte jeg i mit Foredrag den Gang; der var efter den Forhandling, der havde fundet Sted, faare liden Udset til, at man kunde enes paa Grundlag af de 137 Kredse, og jeg erklærede derfor, at jeg vilde kunne gaa med til en anden Løsning, ved hvilken man fik en retfærdig Fordeling. Jeg skal nu ikke tage hele det Spørgsmaal om det foreliggende Lovforslag op igen. Den ærede foregaende Taler har kritiseret det foreliggende Forslag saa klart og bestemt, at jeg i et og alt kan henholde mig til den Kritik, han har fremsat. Det Forslag, der foreligger for os i Dag, opfylder ikke i fjerneste Maade Fordringen om en virkelig retfærdig Fordeling. Det giver aldeles ikke Kjøbenhavn, og det giver overhovedet ikke Bybefolkningen den Repræsentation, som den har Krav paa. Jeg bryder mig i saa Henseende ikke om det saafaldte agrariske Krav,